

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 357: Liên Biết Phước Đức Đó, Vượt Xa Người Dùng Thất Bảo Đầy Khắp Vô Lượng Vô Biên Đại Thiên Thế Giới Để Bố Thí

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 029)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Liên biết phước đức đó, vượt xa người dùng thất bảo đầy khắp vô lượng vô biên đại thiên thế giới để bố thí.】

Phước báo do tu hạnh bố thí đó chẳng đáng là bao; phước báo có lớn đến đâu thì vẫn không thể siêu việt luân hồi, chỉ là hưởng si phước trong tam giới lục đạo mà thôi. Nhìn từ đâu để thấy là không sánh bằng? Chỗ rõ rệt nhất chính là không gian hoạt động. Tu phước báo có lớn đến mấy cũng không ra khỏi tam giới, không gian hoạt động của họ chỉ nằm gọn trong phạm vi lục đạo này, họ không thể vượt ra ngoài. Trong Phật pháp nói, đó chính là một đại thiên thế giới; một đại thiên thế giới chính là một lục đạo, điều này trong kinh giảng rất rõ ràng.

Đỉnh trời của một đơn vị thế giới là cõi Sơ Thiên, đỉnh trời của một tiểu thiên thế giới là cõi Nhị Thiên, đỉnh trời của trung thiên thế giới là cõi Tam Thiên, đỉnh trời của đại thiên thế giới là cõi Tứ Thiên. Một đại thiên thế giới chỉ có một cõi Tứ Thiên, một ngàn cõi Tam Thiên, mười ức (một ngàn nhân với một ngàn) cõi Sơ Thiên. Một đại thiên thế giới chỉ có một cõi Tứ Thiên. Cho nên nói lục đạo luân hồi, chính là một tam thiên đại thiên thế giới này; phước báo của quý vị có lớn đến đâu, không gian hoạt động cũng không thể vượt qua một tam thiên đại thiên thế giới này.

Thế nhưng, đối với người vãng sanh Tịnh độ, không gian hoạt động của họ lại là bất khả tư nghị: tận hư không biến pháp giới, vô lượng vô biên cõi nước chư Phật, muốn đi thì đi, muốn đến thì đến, mây may chướng ngại đều không có. Cũng giống như nhân gian chúng ta, không ra khỏi lục đạo, lục đạo cũng giống như một thành phố, cả đời quý vị đều không thể vượt ra khỏi thành phố

này. Còn một người khác, tức là người được vãng sanh đó, không gian hoạt động của họ là cả thế giới, có thể tự tại đi khắp mọi nơi. Từ điểm này quý vị sẽ hiểu, phước báo của hai người ấy chênh lệch nhau quá lớn.

Huống hồ người vãng sanh, trong “Kinh Di Đà”, “Kinh Vô Lượng Thọ” đều nói rất rõ ràng: ngày ngày đều gặp mặt mười phương chư Phật; mỗi ngày đều đi tham phỏng, đi cúng dường, đi nghe pháp. Đối với vô lượng vô biên chúng sanh ở mười phương cõi nước chư Phật, ngày ngày kết pháp duyên cùng với họ, vì những chúng sanh đó mà thuyết pháp. Hai lối sống này, làm sao có thể sánh bằng nhau?

Mọi người nếu đem sự việc này làm cho rõ ràng sáng tỏ, tôi tin rằng quý vị nhất định sẽ hạ quyết tâm: thế giới Cực Lạc không thể không đi! Nơi đó chúng ta quyết định có thể đi đến được, không phải là không nắm chắc, không phải là đi không thành. Quyết định đi đến được, thì quyết tâm của quý vị sẽ kiên định. Phước đức này vượt xa việc dùng thất bảo của cả đại thiên thế giới để bố thí.